

Lagos, Nigeria, 2-5 jun 2014.

Dalsia cesta do Nigerie zaciatkom juna 2014. Tentokrat let s Turkish Airlines cez Istanbul. Dobre spojenie, v pondelok rano odlet z Viedne, dve hodinky v Istanbuli na letisku a neskoro vecer prilet do Lagosu.

Moj „Immigration Officer“ ma po prilete uz cakal a previedol cez uskalia byrokratickej a korupcnej masinerie na letisku. Cesta taxikom do hotela, tentoraz vsak nie Sheraton v Ikeja, ale Radisson Blu na Victoria Island (VI). Nocny drink v hotelovom bare. Lepsi hotel, lepsia stvrt, ale trosku od ruky. Nastastie rano smerovala hlavna dopravná spicka opacnym smerom. Ludia pracujuci na Victoria Island byvaju v iných stvrtiach. Inak na VI vedie z pevniny udajne najdlhsi most v Afrike. Je z neho dobry vyhlad na lagunu, rybarske osady na brehu, rybarske clny na mori a aj na slumy, ktore su okolo mosta na pobrezi.

Foto: Rybarske lodky rano na lagune pri Victoria Island

Ulice preplnene, castokrat zaplavene vodou tvoriacou velke mlaky, ludia postavajuci na kraji cesty cakajuc na miestne mikrobuse. V uzkych ulickach ziju ludia prakticky na ulici. Chlapci hraju futbal aj na malej ploche medzi domami.

Foto: Ruch v uliciach Lagosu

Foto: Futbal v uliciach Lagosu

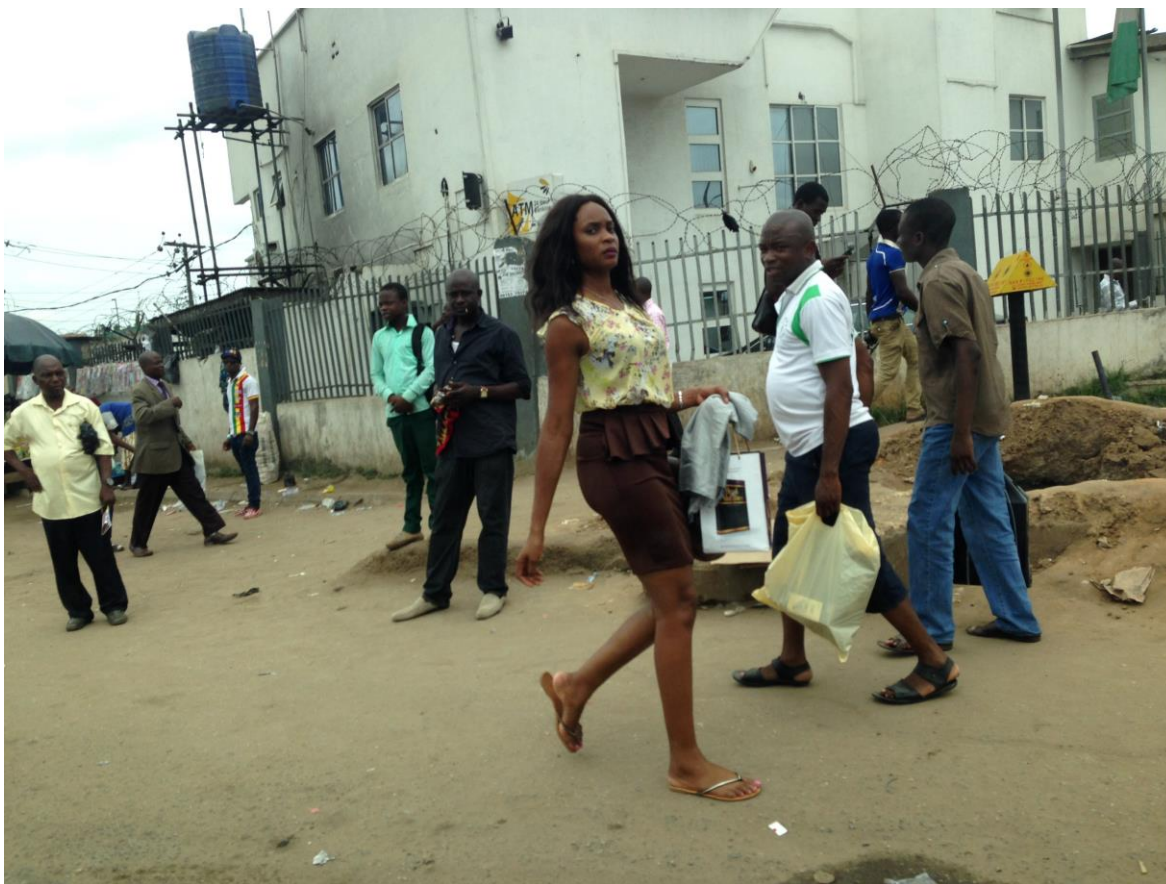
Pracovny program bol bohaty. Na hlavný event, ktorý sme tam viedli, pozval nás partner aj verejnopravnú televíziu, noviny a rozhlas, takže sme sa objavili v celostátnom vysielaní a v miestnych denníkoch. Bola to pre mňa dosť záťaž, prakticky celý odborný program trvajúci 1,5 dňa bol postavený na mojich prezentáciach. A bohužiaľ klimatizácia v prednáskovej miestnosti nefungovala práve najlepšie...

Foto: V práci

Teraz nieco, co by som rad spomenul podrobnejsie. Novinkou pre mna bolo, ze sa cele podujatie zacalo aj skoncil spievanim Nigerijskej hymny. Ba co viac, na uplny zaver odznela modlitba. Jedna miestna veduca pracovnicka odriekala prenikavym hlasom podakovania vsetkym zucastnenym, oficialnym cinitelom od prezidenta az po riaditela ustavu, vsetkym hostom a prezentujucim menovite, teda aj mne. Vsetko to bolo „In the name of Jesus“. Zucastneni v sale, bolo ich asi 70, odpovedali spolocnym „Amen“ takmer na kazdu vetu. Bolo to velmi posobive a dojemne. Trvalo to vsak dost dlho, asi 15 minut. Viaceri v sale sa uz zacali dostavat do tranzu, zatvarali oci, chytali sa zahlavu, knisali sa do rytmu prejavu. Vsetci sme vstali, ostali sediet len asi 3 – 4 ludia. To boli moslimovia. Pocas celej modlitby sa tvarili nezucastnene a lahostajne. Potom som sa na to spytal miestneho kolegu, ci je to tu bezne. Neodpustil som si poznamku, ze sa mi to zdalo „too much“. Odpovedal, ze je to tak, ako si myslim. Modlitba je povolena zakonom, ale mala by sa obmedzit na 2 minuty. Zjavne to nebolo dodrzane, ale to nikoho netrapilo. Neviem, ci je to dobre alebo zle, zohladnujuc sucasnu situaciu v Nigerii.

Foto: A zase ulica...

Boli sme dvakrat na veceri mimo hotel. Prvy vecer sme boli v dome (presnejsie povedane palaci) majitelky nasho partnera. Nevsedny zazitok, hoci pre mna trosku stresujuci, sedeli sme totiz vonku na terase, okolo lietali komare a ja som sa natieral repelentom k vseobecnemu pobaveniu ostatnych, z ktorych vacsina uz niekolkokrat prekonala malariu. Bol som tam jediny beloch, tak to bolo pocas celeho mojho pobytu v Nigerii.

Foto: Jedna z foriem mestskej hromadnej dopravy v Lagose

Druhy vecer sme sa vybrali vonku. Prvy navrh bol ist na otvorenu restauraciu pri lagune, vraj je tam fajn, tvrdil sofer Alex (kolega ma sofera, manazeri, hlavne cudzinci, tam sami nesofuju, daleko by sa nedostali, aj ked kolega je Ind a je lepsie adaptovany na podobne pomery). Ale ked sme tam dorazili a ja som videl, ze je to vonku, hned som sa spytal na komare. Alex tvrdil, ze no problem. Ale kolega ho poslal zistit situaciu u obsluhy. Vratil sa s tym, ze mosquitos tu preda len su. Tak sme zavellili na odchod. Možno to bola chyba, boli tam sami belosi, asi to bol dobry podnik a moj Malaron by ma ochranil. Ale naco riskovat, ked nemusime. Nakoniec sme skončili v malej, dobre schovanej a zastrcenej restauracii/bare. Dost dlho sme tam cestovali autom po uzkych ulickach a v hroznej dopravnej zapche.

Foto: Cestou na veceru

Foto: Život uliciach Lagosu

Ked sme tam dosli, vonku uz parkovalo plno aut, vascina so sofermi za volantom, cakajucimi na svojich zamestnavatelov. Nas Alex sa k nim zaradil. Dnu boli prakticky len cudzinci, vacsinou belosi. Obsluha dobra, jedlo dobre, prostredie takmer europske. Mnohi z navstevnikov sa familierne bavili s miestnymi domorodymi pracovníckami.

Foto: Posedenie

Celkový dojem z Nigérie bol uspokojivý, až mi ho nakoniec pokazil odchod z krajiny. Situácia na letisku bola podstatne horšia ako pri mojej prvej ceste. Teraz bolo obdobie dažďov a pri teplote cca 30 °C bola takmer 100% vlhkosť. Terminál letiska to nezvladal a vnútri bolo snáď ešte horšie ako vonku. Všade nervozita, plno ľudí, hadky. Mal som „svojho“ sprievodcu, inak neviem ako by som sa cez to prehryzol. Posledný „uradník“ sa ma po pár otázkach na účel môjho pobytu nakoniec otvorene spýtal, že čo mám pre neho. Pochopil som to hneď, lebo som bol na to pripravený, ale kým som si stihol rozmyslieť reakciu, pribehol môj sprievodca a uradník sa stiahol. Samotný boarding bol infarktový, asi zatiaľ môj najhorší zážitok. Nechali nás asi hodinu stať v úzkom koridore, zle vetranom, ľudia takmer kolabovali. Ale nakoniec som domov v poriadku docestoval a ďalší deň som mohol ísť na oslavu otcových 80-tych narodením.

Foto: Na palube Turkish Airlines pri odlete z Lagosu

P.S. Toto píšem na palube letu Turkish Airlines z Istanbulu do Lagosu pri mojej ďalšej ceste do Nigérie koncom júna 2014, presne v nedeľu 29. júna 2014. Neskoro, ale predsa.

© Text: Róbert Nádaskay, Foto: Róbert Nádaskay

www.thk.sk, 2014